

Horváth Imre: Kilenc törpe tükörképe

Kilenc törpe könyököl
mesék ablakában.
Nyolcat szutykos gond gyötör,
unt szorongás szöszmötöl
szívük pitvarában.

Az első vigasztalan:
üres az iszákja;
a másiknak hasztalan
markában a vert arany:
nincs amire váltsa.

A harmadik kesereg:
görnyeszi a púpja.
A negyedik se nevet,
nem nyomja se púp, se nyereg-----
a jó dolgát unja.

Vízben ül az ötödik,
s lángolni szeretne.
Hajózna a hatodik,
de nem ér csak köldökig
valahány vizecske.

A hetedik a fejét
mellig lehorgasztja,
mert a szerencsekerék
a nyolcadik szekerét
gyorsabban szalasztja.

A nyolcadik kedvtelen:
mit ér a szerencse,
ha a törpe-telepen,
nincs akihez kegyesen
leereszkeszhetne.

Sorban a kilencedik
fütyül jóra, rosszra:
---bár nem udvari bolond---
mindenkinek odamond,
bölcsen tréfálkozva.

(Árnyékváltás c. kötetből)

HORVÁTH IMRE

(Sz. 1906, Margitta - megh. 1993, Nagyvárad) költő. 1927-ben újságíró lesz, különböző lapok szerkesztője, 1937-ben a Korunknál köt ki. Kedvenc műfaja a miniatűr, a négysoros, élete végén újra kivirágzott költészete. A városi ember élményvilágát fejezi ki. Élete utolsó évtizedeit Nagyváradon élte le.

